

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/40/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201391
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014201391.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu SSE Group, s.r.o., so sídlom Popradská 1/654, Stará Ľubovňa, zastúpeného advokátskou kanceláriou PUCHALA, SLÁVIK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kmeťová 24, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného č. 1100305/1/461308/2014/5054 zo dňa 17. októbra 2014 a č. 1100305/1/490740/2014/5054 zo dňa 06. novembra 2014 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/71/2014-77 zo dňa 18. novembra 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/71/2014-77 zo dňa 18. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov. Rozhodnutím č. 1100305/1/461308/2014/5054 zo dňa 17.10.2014, ktoré je predmetom tohto súdneho preskúmacieho konania, žalovaný na základe zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov, zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len daňový poriadok) podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov (ďalej len správca dane) č. 9701402/5/1494795/2014 zo dňa 14. 04. 2014, ktorým podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2013 v sume 33 882, 06 Eur. Ďalším napadnutým rozhodnutím č. 1100305/1/490740/2014/5054 zo dňa 06.11.2014 žalovaný potvrdil podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku rozhodnutie správca dane č. 9712401/5/2204503/2014/14091/Zori zo dňa 26.05.2014, ktorým podľa § 68 ods. 6 daňového poriadku žalobcovi určil rozdiel v sume 39

276,13 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2013, t. j. znížil nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2013 o sumy 50 754,94 Eur na sumu 11 478,81 Eur.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd v konaní posudzoval spornú otázku, či daňové orgány pri určení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2013, vyrúbení rozdielu dane z pridanej hodnoty a zrušení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2013 postupovali v súlade s daňovým poriadkom a ustanovením § 16 ods. 1 zákona o DPH pri posúdení miesta dodania služby subdodávateľom žalobcu STROJMONTA SK, s.r.o. a tým aj posúdení oprávnenosti žalobcu na odpočet DPH.

Z obsahu odôvodnenia napadnutých rozhodnutí a administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že rozhodnutia vychádzali z výsledkov daňovej kontroly vykonanej u žalobcu v dňoch od 16.09.2013 do 19.11.2013 za zdaňovacie obdobie jún 2013 na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti a v dňoch od 16.12.2013 do 13.02.2014 za zdaňovacie obdobie máj 2013 na kontrolu dane z pridanej hodnoty. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane vychádzali zo skutočností, že žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2013 a jún 2013 na základe faktúr od dodávateľa STROJMONTA SK, s.r.o., L. za vykonané montážne práce a nabíjanie kolíkov na fotovoltaiickej elektrárni v Nemecku. Na základe tohto zisteného skutkového stavu konštatoval správca dane, že fotovoltaiická elektrárňa, ku ktorej sa montážne práce vzťahujú, spĺňa charakter nehnuteľností podľa § 43a zákona č. 50/1976 Zb. zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len stavebný zákon) a nachádza sa v Nemecku a miestom zdaniteľného plnenia je podľa § 16 ods.1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH) Nemecko z čoho vyplýva, že aj napriek tomu, že poskytnutie služby sa týkalo slovenských platiteľov dane, podlieha sadzbe dane platnej v Nemecku. Keďže podľa zákona o DPH je predmetom dane poskytnutie služieb za protihodnotu v tuzemsku zdaniteľnou osobou, dodávateľovi služieb STROJMONTA SK, s.r.o. pri dodaní služieb nevznikla daňová povinnosť v tuzemsku a v nadväznosti na to žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane z prijatých služieb.

Pokiaľ žalobca v žalobách namietal postup správcu dane a žalovaného, keď riešil v rámci konania činnosť iného subjektu a to spoločnosti STROJMONTA SK, s.r.o. a poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-409/04 Teleos a C-271/06 Netto Supermarkt GmbH & Co OHG a zdôraznil, že nemôže niesť zodpovednosť za konanie tohto subjektu, s touto námietkou sa krajský súd nestotožnil. Mal za to, že z obsahu administratívneho spisu, faktúr a objednávky nesporne vyplynulo, že na vykonanie prác na fotovoltaiických zariadeniach v Nemecku bol uzavretý zmluvný obchodný vzťah medzi žalobcom a nemeckým daňovým subjektom H. Tieto dohodnuté práce zabezpečoval pre žalobcu v rámci subdodávateľského vzťahu dodávateľ STROJMONTA SK, s.r.o. Keďže žalobca si uplatnil právo na odpočet dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH z obchodného vzťahu s dodávateľom STROJMONTA SK, s.r.o. uskutočneného v rámci podnikateľskej činnosti bolo povinnosťou správcu dane preveriť tento obchodný vzťah a pri rozhodovaní vo veci sa skutkovo a právne s touto skutočnosťou vysporiadať.

Ďalej krajský súd usúdil, že závery rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie C - 409/04 Teleos a C-271/06 Netto Supermarkt tak ako ich prezentoval žalobca v žalobných námietkach nebolo možné stotožniť s prejednanou vecou. V konaní ani v odôvodnení rozhodnutia žalovaného a správcu dane nebolo konštatované podvodné konanie tretích osôb a nebolo ani predmetom skúmania. Rozhodnutia Súdneho dvora vychádzali z iných skutkových okolností, ktoré nebolo možné stotožniť s prejednanou vecou.

Pokiaľ žalobca považoval za spornú aplikáciu § 16 ods. 1 zákona o DPH na základe názoru správcu dane a žalovaného, že fotovoltaiická elektrárňa je inžinierska stavba a spĺňa charakter nehnuteľností, preto služby vykonané subdodávateľom STROJMONTA SK, s.r.o. - montážne práce - nabíjanie kolíkov na výstavbe fotovoltaiickej elektrárne v Nemecku sú službami, ktoré súvisia s nehnuteľnosťou a argumentoval pojmom „nehnuteľnosť“ podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak k tomuto tvrdeniu krajský súd uviedol:

Podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka nehnuteľnosťami sú pozemky a stavby spojené so zemou pevným základom.

Pojmy stavba a nehnuteľnosť v právnom zmysle Občiansky zákonník upravuje pre účely posúdenia nehnuteľnosti (stavby) ako spôsobilého predmetu občianskoprávných vzťahov. Tieto pojmy však nemožno vykladať podľa správnych predpisov napr. Stavebného zákona (rozhodnutie NS ČR 22Cdo/539/2001). Zákon o DPH neupravuje pojem „nehnuteľnosť“ a „stavba“ preto správca dane pri posudzovaní obchodného vzťahu z hľadiska práva na odpočet dane z pridanej hodnoty a posudzovania miesta určenia dodania služby vychádzal zo správnych noriem.

Podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu. Pevným spojením so zemou sa rozumie

- a) spojenie pevným základom,
- b) upevnenie strojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ v zemi alebo o inú stavbu,
- c) ukotvenie pilótami alebo lanami s kotvou v zemi alebo na inej stavbe,
- d) pripojenie na siete a zariadenia technického vybavenia územia,
- e) umiestnenie pod zemou.

Podľa § 43a ods. 1 zákona, stavby sa podľa stavebnotechnického vyhotovenia a účelu členia na pozemné stavby a inžinierske stavby.

Podľa § 43a ods. 3 písm. k) zákona, Inžinierske stavby sú stavby energetických zariadení, plynárne a spaľovne odpadu.

Vychádzajúc z uvedeného sa krajský súd stotožnil s názorom daňových orgánov, ktoré vyhodnotili fotovoltaickú elektrárňu pre účely DPH ako nehnuteľnosť, pričom vychádzali z pojmu „stavba“ tak ako je definovaná v § 43 stavebného zákona, ktorá bola prevzatá zo Smernice Rady (EHS) č. 89/106/EHS s tým, že spresňuje výraz „pevné spojenie so zemou“ vymenovaním možných technických alternatív, aby sa v tejto oblasti zabezpečila právna istota. Fotovoltaická elektrárňu je nehnuteľnosťou, keďže je montovaná na pevných základoch, podporné konštrukcie sú vo forme pevného trojuholníkového rámu spojeného so zemou kotviacimi prvkami (narážacími pilotami), nie je ľahko rozmontovateľná a nie je možné ľahko ju presunúť. Pre funkčnosť fotovoltaickej elektrárne je nevyhnutné, aby bola napojená na energetickú sieť. Ak by došlo k oddeleniu elektrárne od zeme, dôjde k porušeniu veci a v prípade jej demontovania už elektrárňu nebude plniť funkcie, pre ktorú bola skonštruovaná. Pri posudzovaní fotovoltaickej elektrárne vychádzali daňové orgány z definície pojmu „nehnuteľnosť“ podľa usmernenia výboru pre DPH ako poradného orgánu Európskej komisie pre účely aplikácie článku 47 Smernice 2006/1112/ES, teda aj pre účely aplikácie § 16 ods. 1 zákona o DPH. Usmernenie výboru pre DPH obsahuje výpočet služieb, pri ktorých sa členské štáty zhodli, že sa na ne vzťahuje, resp. nevzťahuje článok 47 Smernice. Pre účely § 16 ods. 1 zákona o DPH a článku 47 Smernice sa nehnuteľnosťou alebo súčasťou nehnuteľnosti rozumie aj akákoľvek budova alebo stavba (konštrukcia) pripevnená k alebo v zemi, nad alebo pod morskou hladinou, ktorá nemôže byť ľahko rozmontovaná alebo posunutá.

Pokiaľ žalobca v žalobných námietkach argumentoval, že nie každá inžinierska stavba je nehnuteľnosťou, hoci je spojená so zemou navažujúcimi pilotami a poukázal pritom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-111/05 Aktiebolaget, krajský súd usúdil, že na predmetné konanie nebolo možné aplikovať citovaný rozsudok. Vo veci C-111/05 sa rozsudok Súdneho dvora týkal aplikácie Šiestej smernice o DPH, článku 8 ods. 1 písm. a) - dodávky tovaru, z ktorého vyplynulo, že plnenie spočívajúce v dodaní a položení kábla z optických vlákien spájajúcich dva členské štáty, ktoré sa z časti nachádzajú mimo územia Spoločenstva, musí byť považované za dodávku tovaru v zmysle článku 5 ods. 1 Šiestej smernice 77/388 o harmonizácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa dane z obratu. Z uvedeného rozsudku vyplynul aj záver, tak ako to uvádza žalobca vo svojich

žalobných námietkach, že inštalovanie hmotného predmetu pod povrch zeme nemusí nutne spadať pod pojem „stavebné práce“ podľa článku 5 ods. 5 uvedenej smernice. V predmetnom konaní ako je zrejme z napadnutých rozhodnutí nešlo o dodávku tovaru a služieb, ale výlučne o služby týkajúce sa fotovoltaických zariadení vykonávaných v Nemecku. Námietku žalobcu posúdil krajský súd ako neopodstatnenú.

Pokiaľ žalobca namieta porušenie § 3 ods. 9 daňového poriadku, podľa ktorého správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, pričom argumentoval, že správca dane zmenil svoj názor pri skutkovo a právne totožnom prípade keď v zápisnici o miestom zisťovaní u žalobcu zo dňa 03.12.2012 uviedol, že v zmysle Zákona o DPH žalobca dodáva službu a to práce na hnutelnom majetku (fotovoltaickej elektrárni v Nemecku), tak s touto námietkou sa žalovaný vyporiadal v odôvodnení napadnutých rozhodnutí a s jeho argumentáciou sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu miestne zisťovanie, o ktorom spísal zápisnicu č. 9712401/5/3582467/2012 zo dňa 03.12.2012. Miestne zisťovanie vykonal správca dane za účelom preverenia vykonávania ekonomickej činnosti pre posúdenie žiadosti žalobcu na dobrovoľnú registráciu DPH, nie za účelom preverenia správnosti zdaňovania realizácie obchodných činností podľa zákona o DPH. V čase miestneho zisťovania žalobca ešte nebol platiteľom dane z pridanej hodnoty. Správca dane v prípade posudzovania žiadosti o dobrovoľnú registráciu DPH na miestnom zisťovaní dňa 03.12.2012 nerozhodoval o oprávnenosti odpočtu dane z pridanej hodnoty a preto nemožno uvažovať o skutkovo zhodných prípadoch.

Pokiaľ ide o usmernenie Daňového riaditeľstva SR, na ktoré žalobca poukazyval a v ktorom sa uvádza, že nie je v prípade poskytnutia služieb súvisiacich s fotovoltaickou elektrárnou vylúčené uplatnenie ustanovenia § 15 ods. 1 alebo § 16 ods. 1 zákona o DPH, krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v tomto usmernení Daňové riaditeľstvo SR neodkazovala výlučne na § 16 ods. 1 zákona o DPH a uviedlo, že je potrebné skúmať či existuje dostatočná väzba medzi poskytovanou službou a nehnuteľnosťou. Zároveň uviedlo, že odborné informácie poskytuje daňovým subjektom vo všeobecnej rovine. Nešlo teda o konkrétne odporúčanie konkrétnemu daňovému subjektu na aplikáciu § 16 ods. 1 zákona o DPH. V tomto smere sa s námietkou žalobcu vyrovnal aj žalovaný v odôvodnení napadnutých rozhodnutí. Žalobca neuviedol konkrétny prípad, kedy by správca dane v skutkovo totožnom prípade rozhodol rozdielne.

Krajský súd žaloby zamietol po zistení, že rozhodnutia žalovaného spĺňajú všetky podstatné náležitosti uvedené v § 63 daňového poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutí je zrejme, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, úvahy ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov na základe, ktorých daňové orgány rozhodovali. Z odôvodnenia rozhodnutí je aj zrejme ako sa žalovaný a správca dane vyrovnali s námietkami žalobcu v konaní, ako aj v odvolaní proti rozhodnutiam správcu dane.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správcu dane, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Mal za to, rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Okrem toho namieta, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 OSP a tiež, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesúhlasil s názorom žalovaného, nakoľko mal za to, že fotovoltaická elektráreň je vecou hnutelnou. Dôvodil, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nespĺňa zákonné náležitosti. Zastával názor, že krajský súd v odôvodnení rozsudku nereagoval na zásadné argumenty žalobcu. Namieta, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je zrejme, ako prišiel k záveru, že konkrétnu fotovoltaickú elektráreň nie je možné ľahko rozmontovať a presunúť. V tejto súvislosti poukázal na to, že v priebehu konania preukázal možnosť rozmontovania a presunutia predmetnej elektrárne, a to prostredníctvom vyjadrenia odborníka a plánu (projektu) predmetnej fotovoltaickej elektrárne. Uviedol, že každá vec, ktorá je demontovaná a rozobratá, nemôže v čase keď je rozmontovaná plniť funkciu, na ktorú bola

skonštruovaná. Dôkazom tejto skutočnosti je samotná realita výstavby týchto elektrární, ktoré boli rozmontované v Českej republike a následne boli presunuté a opätovne zmontované na Slovensku.

Ďalej dôvodil praxou žalovaného, kedy správca dane už dňa 03.12.2012 vykonal u žalobcu miestne zisťovanie za účelom preverenia žiadosti o dobrovoľnú registráciu DPH práve v súvislosti s výkonom identickej ekonomickej činnosti žalobcu ako tomu bolo pri preverovaní správnosti uplatnenia odpočtu DPH počas daňovej kontroly. V tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z miestneho zisťovania zo dňa 03.12.2012, kde je výslovne uvedené, že žalobca dodáva službu, a to práce na hnuteľnom majetku (fotovoltaickej elektrárni v Nemecku). Správca dane mal žalobcu navyše usmerniť, že v prípade poskytovania služieb súvisiacich s fotovoltaickou elektrárnou nie je vylúčené uplatnenie § 15 ods. 1 alebo § 16 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH. Takúto prax žalovaného, kedy došlo k zmene jeho názoru, považoval žalobca za rozpornú s princípom právnej istoty.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1.6.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 OSP) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke najvyššieho súdu.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie máj 2013 a jún 2013. O výsledku kontroly bol vyhotovený protokol č. 9701402/5/493351/2014/Lich zo dňa 06.02.2014 a protokol č. 9712401/5/5095032/2013Zori zo dňa 13.11.2013. Na základe výsledkov kontroly správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2013 vo výške 33 882,06 Eur a za zdaňovacie obdobie jún 2013 vo výške 39 276,13 Eur. Dôvodom bola skutočnosť, že žalobca poskytoval služby prostredníctvom slovenského poddodávateľa. S poukazom na § 16 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH správca dane uzavrel, že služby poskytované žalobcom nie sú predmetom dane v tuzemsku, a preto sa tieto služby neuvádzajú v daňovom priznaní. Ide totiž o služby súvisiace s výstavbou fotovoltaickej elektrárne, ktorá je inžinierskou stavbou a spĺňa charakter nehnuteľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti

napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožnilo v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (správcu dane), ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2013 vo výške 33 882,06 Eur a za zdaňovacie obdobie jún 2013 vo výške 39 276,13 Eur.

Námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku Najvyšší súd SR považoval za nedôvodnú. Krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, prečo fotovoltaickú elektrárňu, s ktorou súviseli služby poskytované žalobcom prostredníctvom jeho subdodávateľov, považoval za nehnuteľnosť, resp. inžiniersku stavbu. To isté platí aj v súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa porušenia princípu právnej istoty. Na tomto mieste najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom bolo žalobcovi dostatočne zdôvodnené, prečo v tejto súvislosti nedošlo k porušeniu zákona daňovými orgánmi. Nie je možné sa odvolávať na konštatovanie správcu dane pri posúdení žiadosti o dobrovoľnú registráciu DPH bez toho, aby sa brali do úvahy výsledky kontroly správnosti zdaňovania realizovaných obchodných transakcií týkajúcich sa fotovoltaickej elektrárne nachádzajúcej sa mimo územia Slovenskej republiky (Nemecko). Navyše sám žalobca v odvolaní poukázal na usmernenie žalovaného, že v prípade poskytovania služieb súvisiacich s fotovoltaickou elektrárnou nie je vylúčené uplatnenie § 16 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH.

So zreteľom aj na dôvody vyššie uvedené sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu a jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Námietky v odvolaní boli opakovane uvádzané, s ktorými sa ako s námietkami žaloby náležite vyporiadal v napadnutom rozsudku krajský súd. Najvyšší súd preto dôvody krajského súdu nebude opakovať, len na ne s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.